

РЕШЕНИЕ

№ 6922

гр. София, 04.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 10.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **10054** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на И. Г., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № УПВР-159/25.9.2020 г. на Интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отхвърлена молбата му за предоставяне на международно закрила като явно неоснователна.

Жалбоподателят твърди, че решението е незаконосъобразно. Административният орган не е разгледал изложените факти относно основателността на искането му за предоставяне на статут на бежанец. Изводите относно държавата на произход са базирани на подход, който противоречи на методологията на Европейската служба за подпомагане на убежището към Европейската комисия. Не са посочени източници на информация, които са използвани.

Ответникът Интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет моли да се отхвърли жалбата. Твърди, че процесното решение е правилно и законосъобразно.

Представителят на СГП счита, че решението е правилно и законосъобразно .

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено следното:

С молба от 16.9.2020 г., подадена от жалбоподателя, е поискано предоставяне на

международна закрила. Подал е декларация по чл. 30, ал. 1 ЗУБ, от която са установени личните му данни. Жалбоподателят е роден на 21.4.1999 г. в общ. М., етническа принадлежност пащун, вероизповедание – мюсюлманин сунит, семейно положение – неженен.

При представянето на своята бежанска история в административното производство жалбоподателят е посочил, че е напуснал нелегално А. преди 3м. /считано от интервюто, проведено на 16.9.2020 г./. Преминал е през И., Турция и Гърция, откъдето е влязъл в България нелегално преди месец. Искал е да стигне до страна от З. Европа – Италия или Франция. Молбата си мотивира с обсадаността на несигурност в А., както и липсата на работа. Никога не е бил арестуван или осъждан; не е имал лични проблеми в държавата по произход, вкл. и заради етническа или религиозна принадлежност; не е бил обект на заплаха или насилие. Не е бил политически ангажиран.

С оспореното в настоящото производство, издадено от интервюиращ орган при ДАБ, процесната молба не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. Административният орган е изложил мотиви, че не са налице предпоставките на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на закрила.

Въз основа на справка № МД-423/7.8.2020 г. на дирекция „Международна дейност“ към ДАБ-МС Интервюиращият орган е обсъдил актуалната ситуация в Ислямска Република А., като е посочил, че е налице тенденция за намаляване на броя на насилията в тази страна. Въз основа на горесцитираната справка е прието, че на територията на А. няма въоръжен международен или вътрешен конфликт.

От представена в настоящото съдебно производство актуална справка относно Ислямска Република А., се установява, че въоръжени бунтовнически групи продължават да извършват атаки срещу цивилни, като някои области на А. се намират извън правителствения контрол и там талибаните създават свои системи за правосъдие и сигурност. Продължаващият вътрешен конфликт води до смърт на цивилни и други различни злоупотреби. Налице са терористични атаки с жертви сред цивилното население. Изброени са рисковите групи, сред които жалбоподателят не попада. Налице са условия за вътрешно разселване.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 84, ал. 1 ЗУБ и е процесуално допустима.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената в закона писмена форма.

При постановяване на процесния административен акт ответникът НЕ е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила по ЗУБ. Жалбоподателят е имал възможност да представи нови писмени доказателства, за което е получил подробни писмени указания. Той се е възползвал от тази си правна възможност.

От материално-правна гледна точка.

Предвид така установеното, съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 13, ал. 1, т. 4 ЗУБ, за да се приеме, че молбата е явно неоснователна. Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

Настоящият състав споделя изводите на ответника, че жалбоподателят не е посочил никакви конкретни причини за основателни опасения от преследване, лично спрямо

него. Не излага конкретни факти, че по отношение на него е било оказвано каквото и да било насилие поради етническа или религиозна принадлежност.

Ето защо следва да се направи извод, че твърденията на оспорващия пред съответното длъжностно лице в ДАБ не съдържат данни за осъществено спрямо него конкретно преследване от страна на официалните власти в родината му, нито за оказване на конкретен контрол или натиск от друга група или групировка по причини на етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група. Изложените твърдения са общи и не са конкретизирани по време, място или други белези. Същевременно, са налице редица други твърдения, които опровергават твърденията за преследване, а именно – че е напуснал заради това, че не е имало работа. Подал е молба за закрила, защото иска да продължи към З. Европа.

Въз основа на събраните доказателства съдът намира, че не може да се направи извод, че жалбоподателят търси закрила именно поради осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ - поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение.

На следващо място, предвид бежанската история, не може да се направи извод, че именно твърдяното /но неустановено/ преследване - заплахи, без да се сочи и да се установява това да е поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, стои в причинна връзка с напускането на страната по произход. Нещо повече – бежанската история води до извод за наличие на икономически причини за напускане, но не и за преследване поради посочените критерии.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ, съдът също намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Чл.9, ал.2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл.9, ал.8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

Видно от цитираната по-горе справка не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. “в” от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

При изследване на териториалния обхват и степента на насилието в А., административният орган е установил, че в държавата по произход на чужденеца, не се установява наличие на въоръжен конфликт, по смисъла, заложен в Международното право и правото на Европейския съюз.

Следователно, от доказателствата по делото не може да се направи извод, че са налице сериозни основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, което е обстоятелство, относимо към предоставянето на хуманитарен статут.

Едновременно с това се установява, че по отношение на кандидата не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ, доколкото той не е заявил член на семейството му да има предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут в Република България. Личните, респ. - икономическите мотиви на жалбоподателя да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл.9, ал.8 от ЗУБ.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, съобразно фактите от личната му история и въпроса относно сигурността в А.. Следователно не са налице отменителни основания по чл.146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Г., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № УПВР-159/25.9.2020 г. на Интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението НЕ подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: